

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XL. Qualiter Acacius Caesareae Episcopus in Seleuciensi Synodo aliam
fidei expositionem scripserit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

partis Antistites fidem Antiochiæ scriptam protulerunt : qua perlecta Concilium eo die dimissum est. Postridie cum in Ecclesiam quæ Seleuciæ est, convenissent, oclusis foribus, perlectam fidei formulam subscriptione sua confirmarunt. Pro Episcopis autem nonnullis qui aberant, subscribere diaconi & lectores, quorum opera approbaturus se fidei formulam abentes professi erant.

μέρες, προσκόμισαν τὴν ἐν ἀντιοχείᾳ πίστιν, καὶ ἀναγνώσαν, διέλυσαν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ τὸν σύλλογον τῇ ἡμέρᾳ ἐξῆς εἰς τὸν ἐν σελδουκίᾳ εὐκτήριον σμωλθόντες οἶκον, καὶ τὰς θυρας ἀποκλείσαντες, τὴν ἀναγνωσθεῖσαν πίστιν ὑπογράφοντες ἐκύρην ὑπέγραφον ἢ ὑπερῶς ἀπολειφθέντων πινῶν παρόντες ἀναγνώσαν καὶ διάκονοι, δι' ὧν ἐρξεν τὸν ὄρον οἱ ἀπολειφθέντες ὡμολόγησαν

C A P. XL.

Κεφ. μ.

Qualiter Acacius Casarea Episcopus in Seleuciensi Synodo aliam fidei expositionem scripserit.

ὅτι ἐν τῇ κατὰ σελδουκίαν συνόδῳ, ἀκάκιος ὁ καίσαρειας ἐπίσκοπος ὑπεγράψεν ἑτέραν πίστιν.

Acacius vero cum suis sectatoribus quod clausis Ecclesiae foribus subscripsissent. Quippe agebat, ea quæ in occulto geruntur, reproba sunt & suspecta. Hoc autem ideo dicebat, quod in animo haberet aliam fidei formulam loco illius promulgare : quam quidem paratam penes se habebat, & Lauricio quidem ac Leone rectoribus jam antea recitaverat : ceterum omni studio contendebat, ut hæc sola vim atque auctoritatem obtineret. Hæc acta sunt secundo die, nec amplius quidquam. Tertio die Leonas rursus operam dedit, ut ambæ partes in unum convenirent. Quo quidem die nec Macedonius abfuit Constantinopolitanus Episcopus, nec Basiliius Ancyræ. Cum igitur ambo isti in eandem partem concessissent, iterum Acaciani ad Concilium occurrere noluerunt : ex conventu ejiciendos prius esse dicentes, tum eos qui jam antea depositi, tum illos qui in præsentia accusati fuerant egressi sunt : Acaciani vero introiére. Tum Leonas libellum sibi ab Acacio traditum esse dixit : diffimulans interim, quod esset expositio fidei, nunc occulte, nunc aperte superioribus repugnantis. Cum silentium fecissent hi qui aderant, quidvis potius quam fidei formulam eo libello contineri existimantes, tunc recitatus est Acacij liber de fide cum proemio; qui sic habet. Nos quidem cum apud Se-

ἀκάκιος ἢ καὶ οἱ ἑτέροις μέρες αὐτῶν, τὰ γὰρ ἡμεῖς διεμέμενον, διότι τὴν ἐκκλησίαν ἀποκλείσαντες καθυπέγραφον τὰ ἐν τῷ ἁγίῳ φησὶ γινόμενα, ἀδόκιμα καὶ ἁπλοῦς ἐντός ταῦτα ἔλεγε, βεβηλωμένον ἑτέραν ἐκδοσὴν πίστεως ἀνέπεινε γὰρ, ἐν τῷ ἐπισημένῳ, ἢ ἀνεγνώκει μὲν τοῖς ἀρχιεπισκοπικῶν καὶ λεωνῶν μόνῳ ἢ αὐτῶν κελεύσειν ἐπιτάξαι τῶν μὲν ἐν πίστει ἐδένει τὴν δευτέραν ἡμέραν ἐγένετο καὶ τὴν τρίτην ὁ λεωνῶν αὐτῶν τὰ μέση σμωλθόντων γαῖν ἐπιτάξαι καθ' ἣν οὐκ ἀπελείφθησαν Μακεδόνιος ὁ Κωνσταντινουπόλεως, ἐδένει ὁ ἀγκύρας βασιλεὺς ἐπεὶ ἐν ἀμφοτέρω εἰς ταυτὸ μέρθ σμωληλύθησαν, αὐτῶν παρὶ ἀκάκιον ἀπαντῶν οὐκ ἐβέλοιστο, ἀλλ' ἄσπονδοι δὲν πρὸς τὸν ἐκείνου ἑτέροις συλλογῶν τῶν τε ἡδὴ πρῶτον καθαιρεθείας, ἢ τῶν παρὸντι κατηγορημένους ἐπεὶ δὲ φίλοις καὶ κλησάντων, τὸ μαῖλλον ἐκράτησεν, ὑπέγραψαν μὴν οἱ ἐν ἀπασὶ τυχεράνοισι ἀνίστηναι ἢ οἱ παρὶ ἀκάκιον τότε ἢ ὁ λεωνῶν ἐφ' ἑβελίον δεδῶκεν αὐτῶν πρῶτα τῶν παρὶ ἀκάκιον ἀποκρίνας ὡς εἶν δόγματος ὑπαγορεύοντες τὸ μὴ βεβηλωμένον, τὸ ἢ φανερώς μετὰ τοῦτο ἡμεῖς τῶν παρὸντι ὡς ἢ οἱ παρὸντι ἔχοντες ἠσύχασαν, ἄλλο τι μαῖλλον ἢ πίστιν ἐκδοσὴν παρὸντι τὸ βιβλίον νομίσαντες τῶν παρὸντι καὶ ἀκακίᾳ τῆς πίστεως σμωλθόντων τῶν παρὸντι ἀνεγνώθη, τὸ ἔχοντων τῶν παρὸντι ἡμεῖς σμωλθόντες ὄντες

λουκεία τ' εἰσαυρίας κ' τὸ βασιλικὸν βέλη-
 μα, τῆς ἡμέρας, ἢ πῶς ἦν πρὸς πέντε καλαν-
 δῶν ὀκτώβριων, πᾶσαν σπεδὼν ἐθέμεθα, κ' ἵ-
 πάσης εὐλαζίας τὴν εἰρήνην τῆς ἐκκλησίας φυ-
 λαξαι, κ' πρὸς τὴν πίσεως ἐυσταθῶς διαλαβεῖν, ὡς
 προσέταξεν ὁ Θεοφιλέσις βασιλεὺς ἡμῶν
 κωνσταντῖνος, κ' τὰς προφητικὰς κ' εὐαγγελι-
 κάς Φωνὰς, κ' μηδὲν πρὸς τὰς θείας γραφὰς
 εἰσενέγκαι τῆς ἐκκλησιαστικῆς πίσεως ἐπειδὴ δέ
 πνευ ἐν τῇ συνόδῳ, τὰς μὴν ἡμῶν ὕβρισαν
 τὰς ἱερέσομισαν, ἔσυχωρῆντες λαλεῖν
 τὰς ἁπὲρ κείσαν ἀκοίνας, κ' τὰς καθηρημέ-
 νας ἱερέσους ἀπορῶν ἐπαρχιῶν εἶχον μεθ' ἑαυ-
 τῶν, κ' τὰς πρὸς κανόνα κατὰ συνέστασιν μεθ'
 ἑαυτῶν, ὡς πάντως ὁδὸν θορύβου πλήρη γνέσθαι
 τὴν συνόδον, καθὼς καὶ ὁ λαμπρὸς ἀποστόλος ἡγέ-
 μωνος τ' ἐπαρχίας λαυρενίου, κ' ὁ λαμπρὸς
 ἀποστόλος κόμης λεωνᾶς ἀντιόχεια παρέλαβον ἰστέ
 ἐνεκεν διαλαβῆναι ταῦτα, ὡς ἐφεύγομεν
 τὴν ἐκκλησίαν ἀνθεμικὴν πίσιν ἐν τοῖς ἐγκα-
 νίοις τοῖς κ' τὴν ἀντιόχειαν, προσκομιζόντες αὐ-
 τήν, εἰ κ' τὰ μάλιστα οἱ πατέρες ἡμῶν καὶ ἐκεί-
 νοι χαίρει πρὸς τὸ ὑποκείμενον τῆς ζήσεως
 συνέδραμον ἐπεὶ ἡ πολλὰς ἐθορύβησεν τὸ ὁ-
 μοῦσον καὶ τὸ ὁμοίσιον ἐν τοῖς παρελθούσι
 χρόνοις, κ' μέχρι νῦν ἀλλὰ καὶ δευτέρως λέγε-
 κανόσμιαις ὑποπῶν τὸ ἀνόμοιον, ἔχον πρὸς
 πατέρας, τὰς χάριν τὸ μὴ ὁμοῦσον καὶ τὸ
 ὁμοῦσον ἐκβάλλομεν, ὡς ἀλλότριον τῶν γρα-
 φῶν, τὸ ἰσόμοιον ἀναθεματίζομεν, κ' πάν-
 τας ὅσοι τοιαῦτα τυγχάνουσιν, ἀλλοτριὰς ἡγέ-
 μεθα τῆς ἐκκλησίας τὸ ἰσόμοιον τῶν πατέρων
 τὸν πατέρα σαφῶς ὁμολογῶμεν, κατὰ τὸν
 λόγον τὸν λεγόμενον πρὸς τὸ ἔχον, ὅς ἐστιν εἰ-
 κὼν τῶν Θεῶν τῶν ἀορατῶν ὁμολογῶμεν, ἡ καὶ
 πιστεύομεν εἰς ἕνα Θεόν, πατέρα παντοκράτο-
 ρα, ποιητὴν ἑρανοῦ καὶ γῆς, οὐρανοῦ καὶ ἀο-
 ράτων, πιστεύομεν δὲ καὶ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν
 Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἕκτον αὐτῶν, τὸν ἐκ
 τῆς ἀπαθείας ἀπαθῶς πρὸ πάντων τῶν αἰώ-
 νων, Θεὸν λόγον ἐκ Θεοῦ μονογενῆ, φῶς,
 ζωὴν, ἀλήθειαν, ὁφίαν δι' ἑτα πάντα ἐγένε-
 νετο, τὰ τε ἐν τοῖς ἑρανοῖς, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς,
 εἴτε ὁρατὰ εἴτε ἀόρατα, τῶν πιστεύο-
 μεν ὅτι συνετελέσθη τῶν αἰώνων, εἰς ἀθέτη-
 σιν ἁμαρτίας, σάρκα εἰληφέναι ἐκ τῆς ἀγίας
 παρθένου μαρίας, καὶ ἐνανθρωπήσαντα

A leuciam Ifauriae ex Imperatoris manda-
 to convenissemus, hesternio die, hoc
 est, ante diem quintum Calendas Octo-
 bres omni studio laboravimus, ut cum
 omni modestia pax Ecclesiae servaretur,
 & de fide placide tractaretur jux-
 ta propheticas & evangelicas voces,
 quemadmodum Deo carissimus Imperator
 noster Constantius praecipit: nec
 quidquam praeter sacras Scripturas in
 Ecclesiasticam fidem induceretur, sed
 quoniam in Concilio nonnulli alios ex
 nostris injuria affecerunt, aliis os ob-
 turarunt, negata eis loquendi libertate:
 alios invitos excluderunt, cum tamen
 & quosdam qui depositi fuerant secum
 haberent, quosdam praeter Ecclesiae
 regulam ordinatos ex diversis provin-
 ciis secum adduxissent: adeo ut
 Concilium undique completeretur tu-
 multu, sicut vir clarissimus Provinciae
 Praefes Lauricius, & vir clarissimus Comes
 Leonas ipsi suis oculis viderunt: ob
 eam causam haec interloquimur. Nos
 non refugimus authenticam fidem quae
 Antiochiae in encraeniis promulgata est,
 eam utique proferentes, licet patres
 nostri ad propositum, de quo tum
 quaerebatur convenerint. Ceterum
 C quandoquidem haec voces ἰσοῦσον &
 ὁμοῦσον multos superioribus tempori-
 bus turbarunt atque etiamnum turbant: ac
 praeterea nuper a quibusdam inventu esse
 dicitur τὸ ἀνόμοιον, id est dissimilitudo fi-
 lii a patre: idcirco homouision quidem
 & homoëusion, tanquam voces a sa-
 cris literis alienas rejicimus: anomoeon
 autem anathemate damnamus, omnesque
 qui istiusmodi sunt, extraneos esse ab
 Ecclesia censemus. Similem autem patri
 filium esse plane confitemur, secundum
 Apostolum qui de filio ita dicit, qui est
 imago invisibilis Dei. Confitemur igitur
 & credimus in unum Deum Patrem
 omnipotentem, factorem caeli & terrae,
 visibilium & invisibilium. Credimus etiam
 in Dominum nostrum Iesum Christum filium
 ejus, sine ulla passione ante omnia saecula
 ex eo genitum: Deum verbum ex Deo
 unigenitum: lumen, vitam, veritatem
 atque sapientiam: per quem omnia facta
 sunt in caelo & in terris, tam visibilia
 quam invisibilia. Hunc in fine saeculorum
 ad abolendum peccatum carnem assumpsisse
 credimus ex sancta Virgine Maria, & hominem
 factum esse

passumque pro peccatis nostris : dein resurrexisset, & assumptum in caelum sedere ad dexteram patris : atque iterum venturum esse cum gloria ut vivos iudicet ac mortuos. Credimus etiam in Spiritum sanctum, quem ad paraclitum vocavit servator ac Dominus noster, pollicitus se illum discipulis suis missurum esse paulo post discessum suum : quem etiam misit : per quem sanctificat cunctos credentes in Ecclesia & baptizatos in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Eos autem qui praeter istam fidem aliud quidpiam praedicant, ab Ecclesia Catholica alienos censemus. Haec est formula fidei ab Acacio edita. Cui subscribere tum Acacius ipse, tum ejus fautores, totidem numero quot superius commemoravi. Cum autem recitata esset, Sophronius Pompejopolis Paphlagoniae Episcopus proclamavit his omnino verbis. Si propriam quotidie sententiam exponere, id fidei expositio est, destituet nos regula veritatis. Et Sophronius quidem tunc ista dixit. Ego vero affirmo, si ab initio de Nicana fide ita sentissent tum ij qui ante istos vixerant, tum qui illos sublecuti sunt, cessaturam fuisse quaestionem omnem & contentionem, nec violentum & rationis expertem tumultum in Ecclesia fuisse valiturum. Sed quemadmodum ista se habeant, prudentioribus judicandum relinquo. Tunc temporis vero, cum plurima ultro citroque & de hac re & de illis qui accusati erant dicta fuissent, Concilium dimissum est. Quarto iterum die cum omnes in unum convenissent, eadem cum pervicacia disputare caeperunt. Inter quos Acacius sententiam suam exposuit his verbis : Cum fides Nicæna jam pridem semel ac deinde saepius mutata sit, nihil vetat quo minus nunc quoque alia conscribatur fides. Ad haec Eleusius Cyzici Episcopus, Concilium inquit : in praesentiarum congregatum est, non ut ea discat quae jam olim didicit, neque ut fidem suscipiat quam prius non habuit : sed fidei patrum insistens, nec vitae nec mortis tempore ab ea unquam recedet. Hujusmodi verbis adversus Acacii sententiam occurrit Eleusius, fidem patrum appellans eam quae exposita erat Antiochiae. Verum huic quoque respondere quispiam possit his verbis : Quomodo

παθόντα ὑπὲρ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν, ἔανασάντα, καὶ ἀναληφθέντα εἰς θρανὸς, καθέζεσθαι ἐν δεξιᾷ τοῦ πατρὸς καὶ πάλιν ἐρχόμενον ἐν δόξῃ κεῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς πιστεύομεν καὶ εἰς τὸ ἄγιον πνεῦμα, ὃ ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ ἐκπορεύεται, ὁ ἐκράκηνον ἡμῶν, ἐπαγγελία μὲν τοῦ ἀπελθεῖν αὐτόν, πέμψαι τὸ τοῖς μαθηταῖς, ὃ καὶ ἀπέστειλε δι' ἐκείνου καὶ ἁγίου πνεύματος, καὶ βαπτισθῆναι ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος τὰς ἡμετέρας ταύτης τῆν πίστιν ἄλλο τι κηρύσσοντας, ἄλλοτερας εἰναίτης καθολικῆς ἐκκλησίας, αὐτημὴν ἡ ἀκακίαν, αὐτῆς αὐτῶν πίστεως ἐκδοσῆς ἦσαν ἡ αὐτῆς καθυπεγράφαντες, αὐτὸς ἀκάκιος ὁ οἱ τὰ αὐτῶν φρονεῖντες, τοσῶτοι ὄντες τὸν δευτέρου, ὅσοι μικρὸν ἐμπαροῦθεν ἐμνημονεύσαμεν ἀνατιθεῖσθαι αὐτῆς, σωφροῦνος πομπῆς πόλει τὸν παφλαγονία τοιαῦτα αὐταῖς λέξεν ἀνεβόησεν εἰ τὸ καθ' ἑκάστω ἡμέραν ἰδίαν ἐπιθέτω βέλτην, πίστεως ὑπάρχει ἐκθεσις, ὅτι λέγει ἡμεῖς ἡ τῆς ἀληθείας ἀκρίβεια ταῦτα μὴ ὁ σωφροῦνος ἐφίσην ἐγὼ δὲ φημι, καὶ ὁ δὲ δευτέρου τοιαῦτα αὐτῆς ἐν νικαία πίστεως τε αὐτῆς ὁ οἱ μὲν ἐκείνης διενόησαν πέπαυτο ἀνὰ πᾶσα φιλονεικίαν ζήτησις, καὶ ἀνὰ τῆν ἐκκλησιῶν ἀλλοῦς ἐκρετήσεταρα ἀλλ' ὅπως μὴ ἐχθρὰ ταῦτα κενάτωσαν οἱ πατριάρχαι δὲ ἀμφοῖν τότε ἡ πολλὰ αὐτῶν ἀλλοῦς αὐτῆς τε τεταρτῆς καὶ τῆν καθιγορευμένων, εἰπότες καὶ ἀκρίβειες, διεληθῆσαν τῆς τεταρτῆς αὐτῆς ἡμέρας σωτήριον ἀπαντες εἰς ταῦτα αὐτῆς ἀνεκίνηεν μὲν ἐρεσχελίας τὰς λόγους τοῖς ἀκάκιος τοιάνδε καὶ λέξεν εἰσηγησάμενος γνώμην εἰ ἀπαξ ἡ ἐν νικαία πίστεως μετέπειτα καὶ μετὰ ταῦτα πολλάκις, εἰδὲν κωλύει καὶ ἑτέραν ὑπαγορεύειν πίστιν αὐτῆς ταῦτα ἐλεύσει. ὁ κυζικὸς τοιαῦτα εἶπεν ἡ σωφροῦνος συνεκροτήθη ἐπὶ τὸ παρόντος, εἰ ἵνα μάθηται μεμαθήκεν, εἰ ἵνα πίστιν δέξῃ, ἡ μὴ κέρταται ἀλλὰ τῆ τῶν πατέρων πίστεως συγκραταῦτης μέχρι ζωῆς καὶ θανάτου ὅσοι αὐτῶν σα) τοιαῦτοι καὶ ὁ ἐλεύσει. πρὸς τὴν ἀκακίαν γνώμην ἀπήνησε, πίστιν πατέρων τὴν ἐν ἀντιοχεια ἐκτεθεῖσαν πίστιν καθολικὴν ἀπαντήσει δ' ἂν τις καὶ πρὸς τὸν

τὰς ἐν Ἀντιοχείᾳ συνελθόντας πατέρας ὀνομαζέμεν ἐλεύσει, τὰς ἐκείνων πατέρας δὲνόμενον; οἱ γὰρ ἐν Νικαίᾳ συνελθόντες, ἕτο ὁμοῦσιον τῆ πῖσει συμφωνήσαντες, κυριώτερον ἂν πατέρες λέγοντο, τὰ καὶ παραναβέβηκεναι τοῖς χρόνοις, καὶ ὅτι οἱ ἐν Ἀντιοχείᾳ γυρόμενοι, ὑπὸ ἐκείνων εἰς τὴν ἱεροσυλίᾳ παρεβέβηκον. εἰ δὲ οἱ ἐν Ἀντιοχείᾳ τὰς ἰδίους πατέρας ἠθέτησαν, λελήθασιν ἑαυτὰς οἱ μεταλωτα τοῖς πατεράλαις ἐπόμνηροι ὡς ἔκ ἐκείνων τὴν πῖση ὡς ἀδοκιμον ἠθέτησαν, τὴν χειροτονίαν ὡς δοκιμὴν ἐδέξαντο. εἰ δὲ ἐκείνοι οὐκ εἶχον τὸ πνεῦμα τὸ ἄγιον, ὅς διὰ τὴν χειροτονίαν ἐπέρχεται, ἐδὲ ἔτοι τὴν ἱεροσυλίᾳ ἔλαβον ὡς γὰρ ἐλάμβανον ὡς τὴν οὐκ ἐχόντων τὸ διδομένον; ταῦτα μὴ ἐν ἀνυπόθεσι τῶν πατέρων ἐλθούσι λεχθέντα. τότε δὲ αὐτοῖς ἐπιτέραν ἐχώρησαν ζήτησιν ἐπὶ γὰρ καὶ οἱ πατὴρ ἀκάκιον ἐν τῇ ἀναγνωστικῇ πῖσει ὁμοιον ἔφασαν τὸν υἱὸν τῶ πατρί, διεπυθάνοντο ἀλλήλων, καὶ πῖ ὁμοιοῦ ἐστὶν ὁ υἱὸς τῶ πατρί. καὶ οἱ μὴ πατὴρ ἀκάκιον, ἔλεγον καὶ τὴν βέλῃσιν μόνον, ἐμὴν καὶ τὴν ἐσίαν ὁμοιον τῶ πατρί ἐναίλιον υἱὸν οἱ δὲ ἄλλοι συμπάσις, καὶ τὴν ἐσίαν ἀπεφῆσαν. ἵο πῖ τῆ τετῆ δὲ ζήτημα. Φιλονικίης ἐν διημέροισιν, καὶ τὸ ἀκάκιον ἐξήλειχον, ὡς εἶπ ἐν τοῖς λόγοις αὐτῶν, ἔς συζητάσας ἐξέδωκεν, ὁμοιον καὶ πάντα εἰπὼν τὸν υἱὸν τῶ πατρί. καὶ ὡς νῦν, ἔφασαν, δὲ τὴν κατ' ἐσίαν τῆ ὑπὸ πατέρων τὸν πατέρα ὁμοιοτήτα; ὁ δὲ ἀπὸ συγγραμμάτων, ἐφῆ, ἔτενε ὅτις, ἔτε δὲ χαλῶς ἐκείνη πολλὰ δὲ πρὸς ἀλλήλους πατὴρ ζήτημα. τῆ τετῆ ἀκείβωλογομεθῶν, καὶ μηδαμῶς συμφωνέτων, ὁ λεωνῆς ἀνασῆς διέλυσε τὸν σύλλογον. καὶ τῆ τετῆ ἐχρῆν ἢ ἐν σελδουκείᾳ γυρομένη συνόδῳ. τῆ γὰρ ἐξῆς παρὰ καλῶ μεθῶς ἐκέπεις ταυλὸν συνελθῶν αὐτοῖς ἠθέλησε, φῆσας ἀπεσῆλθαι ὡς βασιλέως ἐπὶ τὸ παρεῖναι τῆ συνόδῳ ὁμοφωνῆσῃ ἐπειδὴ δὲ πνευ διεύησαν, ἐδύναμαι, ἐφῆ, ὡς ἀρχιερέας, ἀπέλθετε ἐν, καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ φλυαρεῖτε. τῆ τετῆ γυρομεθῶς, οἱ πατὴρ ἀκάκιον ἔρμαιον ἠγῆσαμενοι, ἐδὲ αὐτοῖ ἀπαντῆσαι ἠθέλησαν. οἱ δὲ τῆ ἄλλε μέρες διακριθέντες, καὶ συνελθόντες καὶ τὴν ἐκκλησίαν, ἐκάλεν τὰς πατὴρ ἀκάκιον,

A eos qui Antiochiæ convenerunt, patres appellas Eleusi, qui illorum patres non agnoscis? Nam hi certe qui Nicææ convenerunt & consubstantialis fidem suo consensu firmarunt, magis proprie dicerentur patres: quippe qui & præcesserint tempore, & illos qui Antiochiæ postea convenerunt, ad sacerdotii dignitatem promoverint. Quod si hi qui Antiochiæ fuerunt congregati, patres suos rejecerunt, isti qui eos sequuntur, non animadvertunt se parricidas sequi. Quoniam autem modo eorum ordinationem tanquam probam ac legitimam susceperunt, quorum fidem velut falsam ac improbam rejecerunt? Nam si illi non habuerunt Spiritum sanctum qui per ordinationem infunditur, isti sacerdotium non acceperunt. Quomodo enim accipere potuerunt ab iis qui non habebant quod darent? Hæc non immeritò quis possit objicere iis, quæ tum ab Eleusio sunt dicta. Post hæc ad aliam rursus questionem transilierunt. Nam quoniam Acaciani in formula fidei quæ fuerat recitata, filium patri similem esse dixerant, quærebant inter se qua in re filius esset similis patri. Et Acaciani quidem sola voluntate similem esse dicebant, non autem substantia. Reliqui omnes, etiam substantia similem patri esse filium asseriebant. De hac questione inter se altercantes, totum diem contrivèrunt. Et Acacium confutabant, quo in libris quos à se scriptos ediderat, filium patri per omnia similem esse dixisset. Quomodo, agebant, negare nunc audes filium cum patre similitudinem secundum substantiam? Tum Acacius neque ex recentioribus, inquit, neque ex vetustioribus quisquam, ex libris suis judicatus est. Cùm diu acriter ac subtiliter de hoc capite disputassent, nec ullo modo inter se convenirent, surgens Leonas Concilium dissolvit. Hunc finem habuit synodus Seleucienfis. Postero enim die rogatus, ut ad confessum veniret, recusavit, ab Imperatore missum se esse dicens ut concordie synodo interesset. Quoniam vero nonnulli inter vos dissident, inquit, ego adesse non possum. Abite ergo, & in Ecclesia garrite. Quo facto Acaciani magno id ducentes lucro, ulterius adesse noluerunt. Alterius autem partis Episcopi cum in Ecclesiam convenissent, Acacium ad Concilium vo-

carunt, ut causa Cyrilli Hierosolymorum Episcopi judicaretur. Sciendum enim est, Cyrillum jam antea accusatum fuisse; qua autem de re, nequeo dicere. Ceterum depositus est, propterea quod sapius in judicium vocatus, duobus continuis annis non comparuerat, accusationes reformidans. Depositus tamen nihilominus, appellationis libello ad eos qui ipsum deposuerant, missus, ad majus judicium provocavit. Cui quidem appellationem etiam Imperator Constantius ad stipulatus est. Solus igitur ac primus omnium Cyrillus, contra Ecclesiastici canonis consuetudinem, appellationem, sicut in publicis judiciis fieri solet, interposuit. Ac tum quidem Seleucia aderat, paratus judicium subire. Et ob hanc causam Episcopi Acacianos ad confessum vocabant, quemadmodum paulo ante dixi; ut rebus examinatis, communi consilio sententiam proferrent. Nam & alios perinde accusatos citaverant, qui ad partes confugerant Acacii. Sed quoniam sapius accessit venire detrectabant, Episcopi qui in Concilio erant, & Acacium ipsum deposuerunt, & cum illo Georgium Alexandriæ Episcopum, Uranium Tyri, Theodulum Chæretaporum in Phrygia, Theodosium Philadelphiarum in Lydia, Evagrium Mytilenæ Insulæ, Leontium Tripoleos Lydiæ, & Eudoxium, qui prius quidem Germaniciæ fuerat Episcopus, postea vero ad Episcopatum Antiochenæ urbis irreperat. Patrophilum quoque Episcopatu abdicarunt, eo quod à Dorotheo presbytero accusatus, & ab ipsis ad causam dicendam citatus, non obtemperasset. Et hos quidem deposuerunt. Asterium vero, Eusebium, Abgarum, Basilicum, Phœbum, Fidelem, Eutyrium, Magnum & Eustathium à communionem removerunt: decernentes ut in illo statu permanerent, donec præstita satisfactione, objecta sibi crimina diluissent. His rebus peractis, cum de Episcopis quos ipsi deposuerant, ad singulorum Ecclesias scripserunt, Eudoxij loco Annianum Antiochiæ constituunt Episcopum. Quem mox comprehensum Acaciani Leonæ ac Lauricio tradiderunt. Ab his ille in exilium missus est. Ea re commoti Episcopi qui Annianum ordinaverant, contestatorios libellos apud Leonam ac

Ἰππὶ τῶν κείνων τὰ κτ' Κύριλλον τὸν Ἐπίσκοπον Ἱεροσολύμων ἰσέον γὰρ ὅτι Κύριλλος ἤδη πρῶ-
 τερον καθήγορησ' Ἐδὲ τὴν μὴν, ἐκ ἔχου φρά-
 σαι καθήρησ' ὅτι πολλάκις Ἰππὶ τὸ κείνω-
 ναι καλέμωθ' ἐφεξῆς δύο ἐνιαυτῶν διέφυ-
 γε, τὰς καθήγορίας εὐλαβέμενος· καθαιρε-
 θεὶς δ' ἐν ὁμοῦ ἐκκλησίᾳ βιβλίον τοῖς καθε-
 λῆσι διαπεψάμενος, μείζον ἐπεκαλέσατο
 δικαστήριον ἔτῃ ἐκκλησίᾳ ἡ βασιλεὺς κων-
 σάντιος ἐγγεῖνοι σύμφηφος τῆτο μὴν ἐν, μί-
 νος κ' πρώτος πρῶτὰ τὸ σὺνήθεσ τῶ ἐκκλησια-
 στικῶ κανόνι κύριλλος ἐποίησεν, ἐκκλησίᾳ
 ἐν δημοσίῳ δικαστηρίῳ χησάμενος τότε ὅτι
 τῆ σελδουκία παρῆν κρηθσόμενος κ' διατῆτο
 οἱ ἐπίσκοποι τῆσ ἀεὶ ἀκάκιον ἐκάλεν, ἐν
 μικρῶ ἐμπεροθεν ἐμνημονεύσαμεν, ὅπως αἰ-
 πρὶ τῶν καθήγορημένων διαγόντες κοινῶ
 Ἰξενέγκωσι ψῆφον ἐκάλεν γὰρ δὴ καὶ πνα-
 ἄλλης τῶν καθήγορημένων, οἱ τοῖς πρὶ ἀκά-
 κιον προσπεφύγασιν ἐπεὶ ἐν πολλάκις κα-
 λέμωθ' ἐκ ἀπήνησαν, καθῆλον αὐτὸν τῆ
 ἀκάκιον, γεώργιον ἀλεξανδρείας, ἔρσάκιον
 τύρῃ, θεόδωρον χαριετᾶτων τῆσ φρυγίας
 θεοδόσον φιλαδελφίας τῆσ ἐνλυδία· εὐσε-
 βιον μιτυλήνης τῆσ νήσῃ, λεόντιον τριπόλεος
 τῆσ λυδίας, καὶ εὐδόξιον τὸν πρῶτερον μὴ
 γερμανικίας, μέλατα δὲ τῆ ἀνιοχίας τῆ
 ἐνσυρία τῶ Ἐπίσκοπῶ Ἰπποδωτᾶ· κα-
 θεῖλον ὃ καὶ πατροφίλον, ὅτι αὐτὸς ἐπὶ
 δωροθέῳ πρῶτερος καθήγορημῶθ'
 κληθεὶς ἐχ' ἰπήκασε· τέττες μὴν ἐν κα-
 θεῖλον· ἀκουωνήτας δὲ πεποιήκασιν ἀσ-
 εριον, εὐσεβιον, ἀβγαρον, βασιλικόν, Φι-
 βον, Φιδήλιον, εὐτύχιον, μάγρον καὶ εὐστα-
 θιον. ὀρίσαντες ἔτω μῦθεν αὐτῆσ, ἕως αἰ-
 ἰδολοθησάμενοι τὰς καθήγορίας ἀποδύ-
 σωνται τὰτα πρῶξαντες, διὰ γραμ-
 μάτων τὲ τὰ πρὶ τῶ καθαιρεθέντων τῶ
 ἐκείνων παροικίας γνωρίσαντες, καθῆσαν
 εἰς τὸν τόπον, εὐδόξιος τῆσ ἀνιοχίας ἐπίσκο-
 πον, ἀνιανὸν τῆνομα· ὃν συλλαβόντες οἱ πρὶ
 ἀκάκιον, λεωνᾶ καὶ λαυρεκίῳ παρέδωσαν·
 οἱ δὲ, αὐτὸν Ἰξόρισον πεποιήκασιν τέτ-
 τηρομένῃ, οἱ ἐπίσκοποι οἱ πρῶτερον κλη-
 νοι τὸν ἀνιανὸν, διὰ μαρτυρίας ἐχέων
 κτ' τῶ πρὶ ἀκάκιον πρὸς τὸν λεωνᾶ καὶ
 λαυρεκίῳ

λαυρίκιον, δι' ὧν ἀδικεῖσθαι τῆς συνόδου τῶν κλεισίων ἐμύλων· ὡς δὲ ἐδὲν πλέον ἠνύετο, ἔπι τὴν κωνσταντινέπολιν ὤρμησαν, ἔπι τὸ διδάξαι τὸν βασιλέα τὰ κειθὲν αὐτοῖς·

A Lauricium adversus Acacianos deposuerunt, quibus denuntiabant violatum esse iudicium synodi. Porro cum nihil amplius perficeretur, Constantinopolim profecti sunt, ut Imperatorem de iis quæ decreverant certiore facerent.

Κεφ. μα'.

Ὁ ἅγιος βασιλεὺς ἐπαυλὸντος ἐκ τῆς περιουσίας μισθῶν, οἱ ἄκακιοι ἐν τῇ κωνσταντινέπολει συναχθέντες, τῶν ἐν κλεισίων πύσιν ἐκίρωσαν, προσδόντες αὐτῇ πινά·

CAPUT XLI.

Quomodo Acaciani, Imperatore ab Occidentis partibus reverso, Constantinopoli congregati, Ariminensem fidem nonnullis et ad-ditis confirmarunt.

ΚΑΙ γὰρ παρὴν λατὸ τῶν ἐπαυλίων μερῶν **B** ἀναστρέψας ὁ βασιλεὺς· καὶ τότε τὸν ἐπαρχον τῆς κωνσταντινέπολεως καλέσῃσεν, ὄνωρατον ὄνομα, τὴν ἀνθυπάτων παύσας δέχῃν· φθάσαντες δὲ οἱ ἄκακιοι, παρὰ διαβάλλασιν αὐτῶν βασιλεῖ, διδάξαντες μὴ δέχεσθαι τὴν ἰσ' αὐτῶν ἐκτεθεῖσαν πύσιν· διόπερ ἀγανακτῆσας ὁ βασιλεὺς, ἐπενόησε διασπείραι αὐτῶν νόμῳ κελύσας, τὰς ἰσσοκεμδύας αὐτῶν δημοσίοις λειτουργήμασι, τῇ ἰδία τύχῃ ἀποδίδουσ· καὶ γῆσαν πνέσ **C** ἔξ αὐτῶν λειτουργίας ἰσσοκείρωμοι, οἱ μὴν βυθυθλήριων· οἱ δὲ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τάξεων τέτων δὴ ἔτως ταρραπομύρων, οἱ ἄκακιοι ἐπιμέναντες τῇ κωνσταντινέπολει, σωῖδρον ἐτερον πεποιήκασιν, τὰς βυθυθίας ἐπισκόπους μετέπεμψάν· ἡρόμενοι ἐν οἱ πάντες τὸν λυθιμὸν πενήκοντα, οἷς κατηριθμητο μάρις ὁ καλκηδόν· βεβαμῆσι τῶν ἐν δρυμίνῳ μὲν τῆς ἰσσοατίας ἀναγνωσθεῖσαν πύσιν· ἢν παρὰ τὴν ἢν ἀντασθα **D** παρὰ κείσθαι, εἰ μὴ ἐν αὐτῇ παρὰ θεῖκασιν· ἐπειδὴ ἡ πινά αὐτῇ παρὰ θεῖκασιν· ῥήματα, ἀναγκαῖον καὶ ἀνδρὶς αὐτῶν ἐντασθα παρὰ γραφῆ· ἐστὶ ἡ ἐν τοῖς ῥήμασι τέτοις· Πισυνόμυρον εἰς ἓνα μόνον Θεόν, πατέρα παντοκράτορα, ἔξ ἑ τὰ πάντα· καὶ εἰς τὸν μονογενῆ υἱὸν ἔξ Θεοῦ, πρὸ πάντων τῶν αἰώνων· ἐπρὸ πάσης δέχῃς ἡγνηθέντα ἐκ Θεοῦ· δι' ἑ τὰ πάντα ἐγῆρετο, τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα· ἡγνηθέντα ἡ μονογενῆ, μόνον ἐν μόνῳ τῷ πατρὶ, Θεὸν ἐκ Θεοῦ, ὁμοιον τῷ ἡγνησαντι αὐτὸν πατρὶ καὶ τὰς γραφῆς· ἢ τὴν ἡγνησιν ἐδὲις γνώσκει, εἰ μὴ μόν· ὁ ἡγνησας αὐτὸν πατὴρ· τέτον οἶδα· μὲν μονογενῆ ἔξ Θεοῦ υἱὸν, πέμποντος ἔξ πατρὸς

E Tenim Imperator ab Occidentis partibus reversus, in ea urbe commorabatur: quo etiam tempore Praefectum urbis Constantinopolitanæ primum constituit Honoratum, extincto Proconsulatus officio. Verum Acaciani cum illos pravenissent, calumniati sunt apud principem, docentes non admitti ab illis fidem quam ipsi exposuissent. Quamobrem indignatus Imperator, eos dispergere constituit, lege lata præcipiens, ut quicumque inter illos publicis functionibus erant obnoxii, ad pristinam conditionem redigerentur. Nam ex illis alii Municipium ordinum, alii diversorum in provinciis officiorum functionibus erant adstricti. His ita perturbatis, Acaciani Constantinopoli diutius immorantes, aliud Concilium coegerunt, accessit Episcopis Bithynia. Congregati igitur Antistites numero quinquaginta, inter quos erat Maris Episcopus Chalcedonis, fidei formulam Arimini perlectam, cui præfixi erant Consules, confirmarunt. Quam quidem hoc loco inferere supervacuum esset, si nihil de suo illi adiecissent. Sed quoniam nonnulla ei verba attexerunt, necessarium omnino est, ut hic denuo adscribatur. Est autem huiusmodi.

Credimus in unum Deum Patrem omnipotentem, ex quo sunt omnia: & in unicum filium Dei, ante omnia sæcula & ante omne principium, genitum ex Deo, per quem omnia facta sunt, tam visibilia, quam invisibilia: eumque solum unigenitum ex patre natum esse, solum ex solo, Deum ex Deo: similem ei qui ipsum genuit patri secundum Scripturas: cujus generationem nemo novit, nisi solus qui illum genuit pater. Hunc unigenitum filium Dei scimus à patre missum

